

Inhoud

De kinderen van het Kattenpleintje	4
Een raar geel autootje	7
Prior dingies	14
Johannes	21
Als de sirene loeit...	27
Geheimzinnig gedoe in het aquarium	34
Vrienden vanaf de zandbak	40
De Bonte Hond slaat toe!	46
De Kattenkop	54
Wie durft?	61
Het gevecht	66
Een brief en een plan van Riekie	71
Vlinders en een bijzondere ontdekking	79
Vrienden vanaf de zandbak?	88

De kinderen van het Kattenpleintje

(of eigenlijk: het Burgemeester B.H. Janssen van Kattenplein)

Max, tweelingbroer van Karlijn, is (bijna) altijd vrolijk en houdt van grappen. Hij wordt maar één keer per jaar kwaad, maar dan ook echt! Zijn allerbeste vriend is Sjoerd.

Karlijn, tweelingzus van Max, leest graag (ook in roddelblaadjes) en wil ervoor zorgen dat er geen ruzie komt op het Kattenpleintje. Dat lukt niet altijd.

Steffie is bijna twaalf en nog wat klein voor haar leeftijd. Maar ze is net als haar hond Kobus heel dapper. Soms is ze té dapper, want haar moeder zegt vaak: 'Steffie, eerst denken en dan pas doen!'

Sjoerd, de zoon van buurtsuper Neervens. Hij is dol op detectiveseries en gebruikt graag moeilijke woorden. Hij weet veel en als hij het niet weet, zoekt hij het razendsnel op, maar hij kan niet tegen kritiek. Max is zijn allerbeste vriend.

Féline vindt zichzelf heel knap en wil het liefst uitgeroepen worden tot 'Miss Kattenpleintje'. Ze kan heel hard gillen. Haar kat Johannes is de grote vijand van de hond Kobus.

Mei-Lan is de aardige, verlegen dochter van snackbar De Belg, die van haar (Chinese) ouders is. Ze zegt niet veel, maar als ze wat zegt, is het vaak iets slims.

Dirk-Jan is de enige van het pleintje die niet meer op de basisschool zit. Hij vindt de andere kinderen maar baby's en pest graag. Maar soms kan hij ook aardig zijn (heel soms).

De kleintjes van het pleintje

Fen-Fang is het kleine zusje van Mei-Lan, maar ze is veel brutaler dan haar grote zus.

Meike is het zusje van Karlijn en Max en volgens hen is ze de leukste kleuter van het Kattenpleintje.

Lukas is het peuterbroertje van Féline. Hij luistert slecht (of helemaal niet) en loopt soms weg.

Een raar geel autootje

Onee hè!' zegt Max kreunend. Het is maandagochtend tien over zeven. Max had zich voorgenomen om lekker uit te slapen, want het is de eerste dag van de

herfstvakantie. Maar nu zit hij rechtop in bed en is hij klaarwakker. In de kamer naast hem hoort hij het gesnurk van zijn tweelingzus en hij schiet in de lach.

Een tijdje geleden riep hij tegen haar:

'Karlijn, je snurkt als een everzwijn!' Zijn zus werd woest en dat was bijzonder, want om haar kwaad te krijgen moet je echt je best doen. Dat was Max nu dus eindelijk gelukt.

'Ik snurk niet!' antwoordde Karlijn woedend. 'Je snurkt wel!'

'Nee, dat kan niet, want meisjes snurken nooit!'

Max geloofde daar niks van en vroeg het aan zijn beste vriend Sjoerd. Die weet veel en als hij het niet weet, vindt hij het razendsnel op internet. 'Ja hoor, meisjes kunnen ook snurken,' meldde hij. 'Uit onderzoek blijkt: van alle snurkers is veertig procent vrouw.' Met die uitslag durfde Max niet meteen naar Karlijn te gaan. Voor alle zekerheid vroeg hij het ook nog aan zijn buurmeisje Steffie. 'Geen idee,' antwoordde ze grijnzend, 'want ik slaap altijd als ik snurk.'

Max drukt zijn oor tegen de muur en luistert

naar het gezaag van zijn zus. Als hij nou eens bij haar naar binnen sluipt en met zijn smartphone het gesnurk opneemt? Dat zou een keihard bewijs zijn.

Ineens klinkt er vanbuiten een ander geluid. Het is een wonderlijk gepruttel en geplof, alsof er een auto onder protest het Kattenpleintje op komt. Dit is niet het vertrouwde lawaai van het vrachtwagentje dat 's morgens vroeg altijd vers brood aflevert bij buurt-super Neervens.

Max springt uit bed en loopt naar het raam. Midden op het grasveldje, vlak bij de grote speelboot, staat een raar geel wagentje. Het heeft drie wielen en een kleine cabine waar twee mannen uit stappen: een lange magere en een soort kabouter. Ze hebben alle twee een oranje hesje aan.

'Die lange zat vast dubbelgevouwen,' mompelt Max, 'dat kan niet anders in zo'n klein autootje.'

Achterop is een laadbak, waar een koffertje en een groot smal ding uit tevoorschijn komen. Het ding lijkt op een statief, want er worden drie poten uitgeklapt. De lange man maakt het koffertje open en haalt een soort camera tevoorschijn, die hij op het statief zet.

'Wat moeten die kerels?' bromt Max. Dan pas

ziet hij dat op de zijkant van het wagentje DIENST GEMEENTEWERKEN staat.

Ineens begint zijn mobiel te kraaien. Max verandert bijna dagelijks van ringtone. Dit is nog de haan van gisteren en het kan niet missen: het is zijn vriend Sjoerd!

'Heb je het gezien, Max?'

'Ja, raar wagentje.'

'En uiterst verdacht.'

'Wezens van een andere planeet?' vraagt

Max. Hij weet dat het onzin is, maar dat lijkt hem spannender dan DIENST GEMEENTEWERKEN.

‘Ze hebben een tachymeter bij zich,’ gaat Sjoerd onverstoorbaar verder.

‘Een wat?’

‘Tachymeter, dat is een ding om straten en pleinen mee op te meten. Kijk maar, die kleine man staat nu voor het huis van opa met een stok in zijn hand en die lange kijkt ernaar door de camera.’

‘Waarom doen ze dat op ons pleintje?’

‘Geen idee, zullen we het gaan vragen?’

‘Oké,’ zegt Max, ‘over vijf minuten bij de boot.’

‘Over acht minuten en vijftig seconden,’ antwoordt Sjoerd.

Hoofdschuddend drukt Max zijn mobiel uit. Aan het begin van dit schooljaar had Sjoerd precies berekend hoeveel tijd hij nodig had om zich ’s ochtends aan te kleden (acht minuten en vijftig seconden). En ook nog hoelang hij over zijn ontbijt deed (negenenhalve minuut) en de weg naar school (elf minuten en veertig seconden).

‘Kortom,’ zei Sjoerd toen, ‘dat is precies een halfuur. De school begint om kwart voor negen, dus sta ik om kwart over acht op en geen minuut eerder.’

Max kijkt nog even naar de twee mannen. Sjoerd en hij moeten wel opschieten, want ze hebben zich inmiddels verplaatst. Ze staan nu met dat meetding voor de supermarkt van de ouders van Sjoerd. Max schiet zijn kleren aan, gooit water in zijn gezicht, aait met een

borstel over zijn tanden en loopt de trap af. Zijn vader zit aan de keukentafel met de krant en koffie.

‘Ik dacht dat jij zou uitslapen?’ vraagt hij verbaasd. ‘Je kondigde gisteravond met veel

drukte aan dat je niet voor tien uur uit je slaap-enveloppe zou komen. En iedereen die je eerder zou storen, eindigde hiernaast op het oude kerkhofje.'

'Mislukt, pap! Er zijn mannen van de gemeente op het Kattenpleintje die van alles opmeten.'

'Dat doen mannen van de gemeente wel vaker.'

'Sjoerd en ik vertrouwen het niet, daarom gaan we op onderzoek uit.'

'Gelijk heb je. En als je toch naar Sjoerd gaat, neem dan een paar verse broodjes mee uit de super, dan kunnen we samen ontbijten. Laat maar opschrijven.'

'Doe ik!' Max trekt zijn jack aan, gaat naar buiten en stapt via het achterompaadje het Kattenpleintje op.

Sjoerd is er nog niet. Max kijkt op zijn horloge, want die acht minuten zijn nu wel voorbij. Hij gaat naar de mannen, die nog steeds voor supermarkt Neervens staan.

'Wat bent u aan het doen?' vraagt hij aan de lange man.

'Even niet storen,' broemt hij, terwijl hij door de tachymeter kijkt. De kabouter loopt ondertussen met een stok naar het midden van het grasveldje en gaat vlak voor de boot staan.

'Tets naar links,' roept de lange bij de meter.

'Hoi!' hoort Max achter zich. Het is Sjoerd.

'Ze willen niks zeggen,' fluistert Max.

Sjoerd doet een stap naar voren en roept op luide toon: 'Goedemorgen, heren van de gemeente, mag ik me even voorstellen. Ik ben Sjoerd Neervens, de zoon van de eigenaars van de supermarkt waar u zich thans voor bevindt. Mag ik zo vrij zijn om te vragen wat u precies van plan bent met die tachymeter?' Max moet moeite doen om niet in de lach te schieten, maar het werkt wel. De lange antwoordt: 'Zo zo, jij weet hoe dit ding heet.' 'Ja natuurlijk,' zegt Sjoerd alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, 'maar ik wil

ook graag weten wáárom u dit doet.’
‘Wij meten het plein op,’ antwoordt de man.
‘Ja, dat zien we,’ roept Max geïrriteerd. ‘We zijn geen kleuters meer.’
De man kijkt hem boos aan en Max besluit onmiddellijk zijn mond te houden.
‘Ik herhaal: waarom?’ zegt Sjoerd en hij kijkt de man heel streng aan.

Max denkt: nog even en die lange wordt kwaad en dan krijgen we een klap met de tachymeter.
Maar de man haalt een papier uit zijn zak en mompelt: ‘Even in de opdracht kijken. Eeh... hier staat: *Meting Burgemeester B.H. Janssen*

van Kattenplein. Verder niks, dus meer weet ik ook niet.’

‘Gaan ze iets veranderen aan het Kattenpleintje?’ wil Sjoerd weten.
‘Geen idee, wijsneus, maar het zou kunnen: een boom erbij, een nieuwe wipkip, de zandbak verplaatsen of misschien die speelboot opruimen.’
Ineens komt er nóg een auto het pleintje op rijden. Dit keer geen gele van de gemeente, maar een gewone wagen. Hij stopt vlak voor de supermarkt.

‘Daar heb je de baas,’ zegt de man, ‘vraag het maar aan hem.’

Er stapt een meneer uit met een net pak en een regenjas aan.

‘Morgen, meneer De Bont,’ begroet de lange hem.

‘Morgen, heren, alles goed hier?’

‘Ja hoor, we zijn bijna klaar.’

Sjoerd stelt zich weer keurig voor en vraagt: ‘Meneer De Bont, waarom wordt het plein opgemeten?’

De Bont kijkt hem even aandachtig aan en zegt dan: ‘Kijk eens aan, jij bent dus de zoon van Neervens.’

‘Waarom, meneer De Bont?’ herhaalt Sjoerd. De man aarzelt even en kijkt het pleintje rond.

‘Nou, meneer De Bont, wat is uw antwoord?’ zegt Sjoerd.

Hij is net een teckel, denkt Max, die zijn prooi niet loslaat.

‘Niks bijzonders,’ antwoordt De Bont ten slotte, en hij wil weglopen.

‘Nieuwe wipkip?’ vraagt Max gauw. ‘En dan graag wat groter, want ik wil ook nog wel eens wippen.’

‘Zou kunnen,’ antwoordt De Bont.

‘Of moet onze speelboot weg?’ vraagt Sjoerd.

‘We inventariseren alleen nog maar.’

‘Maar waarom inventariseert u, meneer De Bont?’

Toch handig, denkt Max, als je veel moeilijke woorden weet en ze ook nog kunt uitspreken. En wat er ook gebeurt, Sjoerd blijft altijd beleefd.

‘Dat doen we af en toe,’ antwoordt De Bont. Hij begint er duidelijk genoeg van te krijgen, want zijn stem klinkt ineens erg afgemeten. Terwijl hij naar zijn auto loopt, roept hij tegen de lange: ‘Henk, ik wil graag zo snel mogelijk het meetrapport op mijn bureau.’

‘Komt voor elkaar, meneer!’

De Bont stapt in zijn auto zonder de jongens te groeten en rijdt weg.

‘Dat was meneer De Bont,’ zegt Max droog, ‘van de invent... dinges.’

‘Inventarisatie,’ verbetert Sjoerd hem, ‘en ik vind dit een raar verhaal.’

‘Ach, jongens,’ stelt de lange hen gerust, ‘we moeten zo vaak iets opmeten waar verder niks mee gebeurt.’ Dan klapt hij de poten van het statief in, legt het apparaat op zijn schouder en marcheert ermee weg. Hij lijkt op een soldaat met een groot geweer.

Nu pas zien de twee vrienden dat professor Stekeltee met de gemeentekabouter staat te praten.

‘Kijk, Stekeltee,’ mompelt Max.

‘Hij lacht,’ zegt Sjoerd grimmig, ‘dat heb ik hem nog nooit zien doen. Hier moet iets achter zitten.’

De jongens kennen de professor en zijn vrouw maar al te goed. Als het aan hen lag, zouden alle kinderen van het Kattenpleintje binnen blijven en op water en brood worden gezet. En de speelboot zou onmiddellijk worden gesloopt. Het is de plek waar de kinderen altijd bij elkaar komen om te kletsen of om plannen te beramen zonder dat ze gezien worden.

‘Wat spoken jullie daar toch uit?’ vroeg de professor laatst weer aan Max. ‘Toch geen onkuisheden?’

‘Niet dat ik weet,’ had Max geantwoord. Hij had geen idee wat de professor bedoelde en was het aan Sjoerd gaan vragen.

‘Dat jongens en meisjes aan elkaar zitten te friemelen,’ wist Sjoerd te vertellen.

‘Nou ja!’ riep Max. ‘Dat doe ik écht niet waar andere kinderen bij zitten. Trouwens, als ik aan Féline zou friemelen zou ze gelijk gaan gillen.’

Daar was Sjoerd het mee eens geweest, want je hoefde maar naar Féline te wijzen of ze zette het al op een krijsen.

‘Ik ruik onraad,’ zegt Sjoerd grommend, ‘kijk maar naar Stekeltee met zijn duivelse lachje.’

‘Een echt Stekeltee-lachje,’ vindt Max.

‘De boot,’ zegt Sjoerd, ‘hij wil onze boot weg hebben!’

‘Vanwege de onkaasheden?’ vraagt Max.

‘Onkúisheden,’ verbetert Sjoerd hem.

‘De boot weg!’ herhaalt Max. ‘Als dat echt zo is, dan is Stekeltee gek geworden.’

‘Kom,’ zegt Sjoerd, ‘misschien weet mijn vader er meer van.’

Samen lopen ze supermarkt Neervens binnen.

Prior dinget

‘Waar is pap?’ vraagt Sjoerd aan zijn moeder, die bezig is om geld in de kassa te stoppen. Verder is er nog niemand te zien in de super.

Mevrouw Neervens wijst naar een van de achterste schappen in de winkel. ‘Daar ergens!’

‘Dag, mevrouw Neervens,’ begroet Max haar vriendelijk.

‘Hoi Max, ook al zo vroeg op?’

‘Ik wilde uitslapen, maar dat is mislukt.’

Sjoerd trekt zijn vriend aan zijn mouw. ‘Kom, mijn vader zit bij het zoete broodbeleg.’

Sjoerd weet alles over de winkel, net als zijn vader. Als Max hem nu zou vragen om het ‘zoete broodbeleg’ op te noemen dan zou er bij hem meteen de hele riedel uitrollen:

‘Chocopasta, pindakaas, muisjes roze en blauw, hagelslag melk en puur, vlokken, honing en de diverse jamsoorten.’

Sjoerds vader zit op een krukje en stapelt pakjes hagelslag op een schap.

‘Pap,’ vraagt Sjoerd, ‘weet u wat die mannen van de gemeente hier moeten?’

‘Meten, die mannen meten.’

‘Wat meten ze dan?’ vraagt Max.

‘Gewoon kijken of alles nog op zijn plek staat. Of mensen niet stiekem iets hebben verplaatst.’

Max knikt instemmend en roept vrolijk: ‘O ja, natuurlijk, mijn vader heeft net ons huis een meter of vijf naar achteren geschoven. En opa Deutz heeft een stuk stoep ingepikt om zijn voortuintje groter te maken. En Stekeltee bouwt een uitkijktoren voor zijn deur om ons beter in de gaten te kunnen houden.’

Sjoerds vader kijkt hem aan over zijn halve brilletje en vraagt: ‘Ben jij wel eens serieus? Of maak je overal een grap van?’

Voor Max antwoord kan geven, zegt Sjoerd: ‘Toch vind ik het raar, er moet een reden voor zijn. Zelfs de baas kwam kijken, meneer De Bont.’

‘Was De Bont ook al hier?’ vraagt zijn vader verrast.

‘Kent u die dan?’ zegt Max.

‘Eeh... nou, niet zo goed. Als winkelier heb je af en toe met de gemeente te maken. Dingen regelen en zo.’

‘Wat voor dingen?’ vraagt Sjoerd bezorgd. De vader van Sjoerd staat op van zijn krukje. ‘Zo, jongens, ik heb nog een hoop te doen.’ En hij loopt naar het kantoortje in de hoek van de winkel. Het ligt wat hoger. Max noemt het altijd ‘het aquarium’, want het heeft rondom ramen, zodat je de hele winkel in de gaten kunt houden.

Sjoerd kijkt zijn vader na en mompelt: ‘Dingen regelen...’

‘... en zo,’ voegt Max eraan toe.

Dan geeft Sjoerds smartphone een gillette. Nog voor hij het ding uit zijn zak heeft gehaald, zegt hij: ‘Berichtje van Féline.’ Hij heeft alle kinderen van het pleintje een eigen geluidje gegeven. Voor Féline is dat natuurlijk een gil.

Sjoerd leest voor van zijn schermpje:

‘Johannes is al twee dagen weg. Wie helpt mee zoeken? Negen uur verzamelen op de boot.’

‘Wat raar,’ zegt Max. ‘Johannes is nooit weg. Hij hangt altijd rond in de buurt van ons pleintje. Eigenlijk is hij onze hangpoes.’ Sjoerd heeft ondertussen een opschrijfboekje tevoorschijn gehaald. ‘We moeten nu twee zaken onderzoeken. Dat geheimzinnige gedoe met die tachymeter en de verdwijning van Johannes. Even noteren.’ Verwonderd kijkt Max naar het half verkreukelde boekje van Sjoerd en vraagt: ‘Waarom zet je het niet in je smartphone? Dat is toch veel handiger?’ ‘Dit is echter,’ zegt Sjoerd, ‘zo doen de detectives op tv het ook altijd. We krijgen het in elk geval druk, maar welke zaak geven we prioriteit?’ ‘Prior wát?’ vraagt Max. ‘Prioriteit: wat doen we eerst.’ ‘Ik stel voor: Johannes,’ antwoordt Max. ‘Maar mijn prioriteit is nu dat ik ga ontbijten met mijn pa. Zie je straks op de boot.’ ‘Als die er dan nog is,’ zegt Sjoerd somber. Max slaat hem op zijn schouder. ‘Zo vlug gaat dat niet. En we laten onze boot niet afpakken.’ Buiten wordt het gele wagentje gestart. Sjoerd rent naar de uitgang van de supermarkt. ‘Ze gaan weg!’ Terwijl Max een zak met broodjes uit een

schap grijpt, roept hij tegen Sjoerd: ‘En wat doet Stekeltee?’

‘Die staat ze na te zwaaien, dat is helemaal verdacht.’

Onmiddellijk noteert Sjoerd weer iets in zijn boekje.

Max legt broodjes bij de kassa neer. ‘Wilt u dit opschrijven?’ vraagt hij aan de moeder van Sjoerd. ‘Mijn vader komt straks betalen.’ Mevrouw Neervens knikt en pakt een krant uit het rek naast de kassa. ‘Jongens, kunnen jullie nog even de krant afgeven bij opa Deutz? Ik kan niet weg, want ze komen zo de verse groenten brengen.’

